

Vanhan Kurimon huutokaupassa myytiin arvokasta roinaa "Tällaisia ei saa enää mistään"

Ämmänsaari
Irene Vainio

Monet tiesivät, että tässä huutokaupassa tavaralla on arvonsa. Jos ei muuta, niin tunnearvoa ja ellei muille, niin suomussalmelaisille kuitenkin.

Vanha Kurimo-seura myi lauantaina käytöstä poistettua ja kunnan seuralle lahjoittamaa tavaraa huutokaupalla. Vanhan Kurimon pihapiirissä odottivat lautaamuna ostajia tiskipöydät, jääkaapit, pakastearkut, sängyt, kaapit, ovet, pulpetit, sohvut, tuolit, kirjoitus- ja laskukoneet...

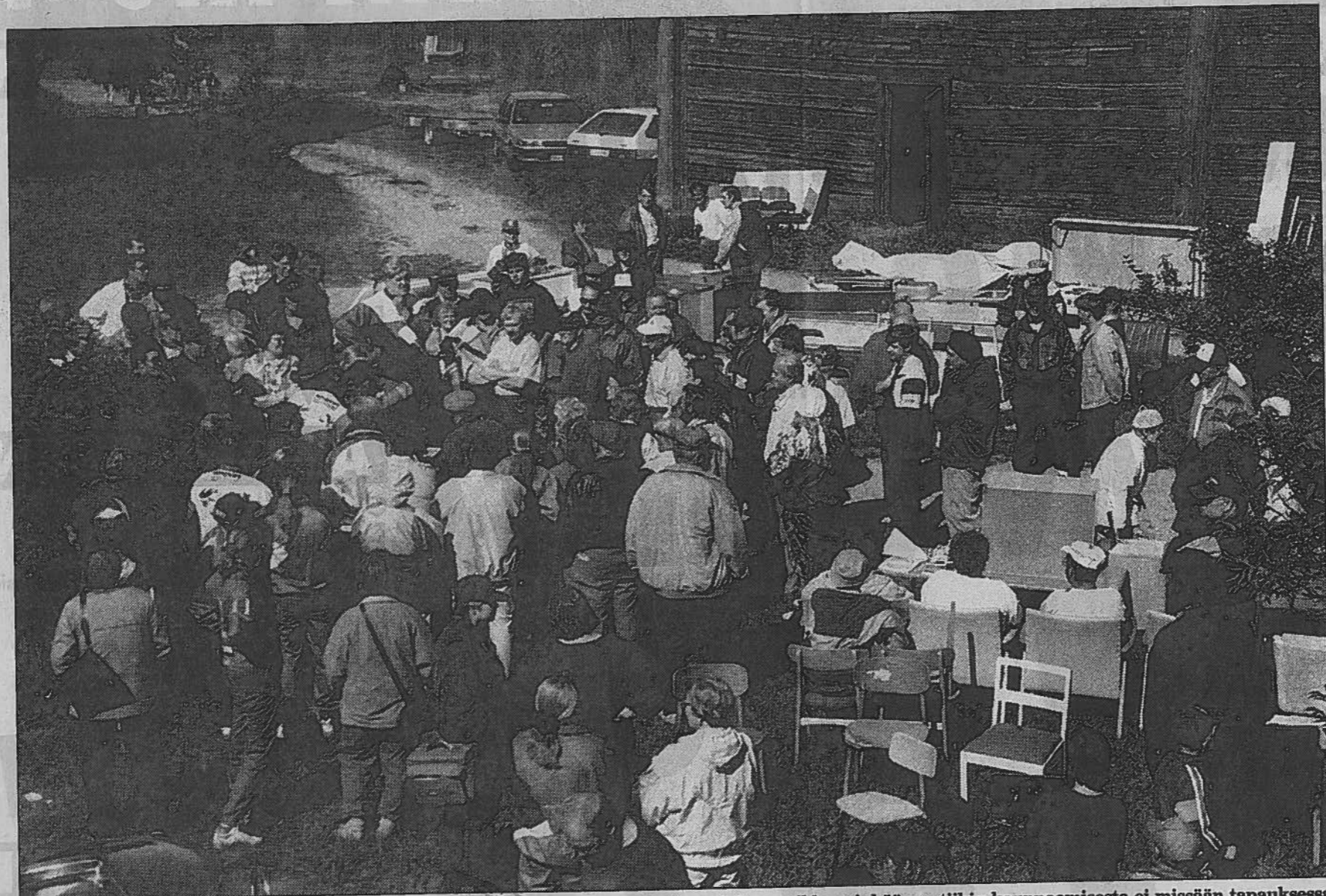
Kolme ja puoli tuntia huutokaupan alkamisesta toisena meklarina toimineen **Tenho Heikkisen** ympärillä oli enää kolme miestä. Viimeisen myydyin esineen, vanhan sähköhellan, huusi **Reijo Romppainen**, joka sanoi tarvitsevänsä sitä käämitysten paistamiseen.

Kovin paljon muuta myytävää ei tuntien jälkeen enää ollut jäljellä. Seura oli katsellut teknisen lautakunnan lahjoittamaa kirjavaa omaisuuttaan etukäteen ja päättänyt, ettei tavaroita myydä millä hinnalla hyvänsä. Jos toivottua hintaa ei tarjottu, esine jätettiin odottamaan aikaa parempaa.

Päivän antiin seura saattoi olla tyytyväinen. Mutta vaikka huutokaupan taloudellinen tulos oli odotettua parempi, niin yhtään liikaa ei rahaa voinut tulla. Seuran kunnianhimoinen tavoite on kunnostaa vanhan Kurimon päärakennus, johon on arvioitu uppoavan toista miljoonaa markkaa.

"Jos kenellä lie rahhoa.."

Joku huutokaupavieraista

Vanhan Kurimon pihapiirissä vanhojen tavaroiden huutokaupaan syntyi oikea viritys, vaikka minkään antiikin kauppaamisesta ei missään tapauksessa ollut kysymys.

epäili, että remontin hinta saattaa olla jopa kymmenkertainen ja talossa 1920-luvun lopulla renkinä toiminut **Arttu Romppainen** oli sitä miel-

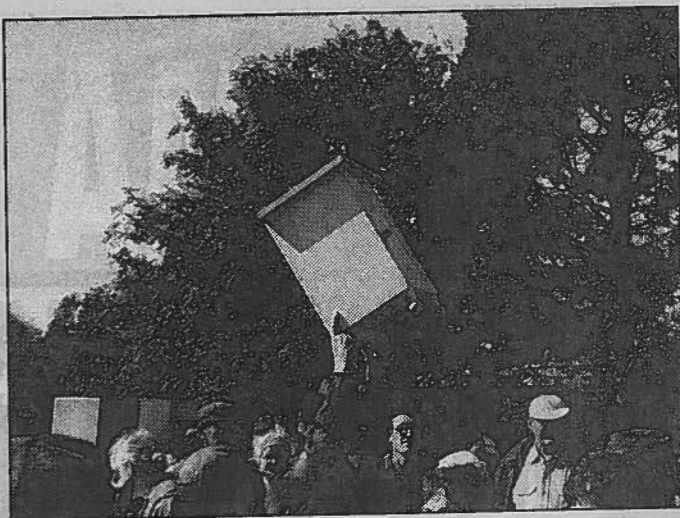
tä, ettei korjaaminen kannata. "Mutta jos kenellä lie rahhoa semmosie määräie, niin korjatkoon", myhäili mies, joka oli pannut vastaan, kun

joku 1950-luvulla ehdotti, että vanhasta korjataan vielä uusi kunnalliskoti. "Minä sanoin, että pannaan vanha vaikka dynamiitilla ilmaan, jos ei

muuta keksitä."

Vanha Kurimo on maalitalon - aikansa ökytilan - päärakennus, jossa on kaksi kuistia ja pelkällä pirtillä pi-

tuutta kymmenkunta metriä. Kun tila ostettiin kunnalle ja päärakennuksesta ryhdyttiin saneeraamaan vanhainkotiä, rakennettiin alakertaan usei-

Pieni pyöreäjalkainen kaappi oli monien mieleen ja sen hinta nousi 250 markkaan.

ta huoneita. Nyt pirtistä näkee huoneiden väliset ovet avaamalla läpi pian satavuotiaan talon; päätyseinästä toiseen on matkaa yli kolmekymmentä metriä.

Joulukuussa 85 vuotta täytävä **Arttu Heikkinen** muistaa **Mummolan**, **Ukkolan**, **Surulan** ja **Paratiisin**. Ne olivat vanhan Kurimon huoneiden nimiä ja **Paratiisi** oli tietenkin se huone, jossa asui pariskunta. Pitkin pitäjää koottuja hoidettavia oli toistasataa.

"Täitä oli paljon, hirveästi ihan. Kyllä niitä yritettiin hävittää, mutta ne senkun lihoivat", myöhemmin veiston opettajana toiminut **Arttu** muistelee.

Huutokauppa on pihamaalla vilkkaimmillaan. **Arttu** seura vierestä, kun poikansa **Reijo** huutaa muitakin tavaroita kuin hellan, muun muassa kirjoituskoneen, taisipa ostaa kaksikin. Sanoi ostavansa pitkätelaisen, ettei tarvitse yhtenä riviä vaihtaa.

Vanhan ajan liitoksilla

Kajaantilainen **Matti Heikkinen** kantaa pientä kaappia autoonsa. Hän huusi kaapin 250 markalla eikä kauppaansa katunut. "Täydestä puusta, vanhan ajan liitoksilla ja nä-

mä jalat, mistä tällaisia enää saisi."

Huutokauppa alkoi räväkästi metallihyllystä sekä joukosta pulpetteja ja tuoleja tehdyllä 500 markan könttäkaupalla.

"Markka eikä viitonenkaan ole nyt rahaa, kymppi täytyy vähintään löytyä", ilmoitti meklarina aloittanut **Eljas Väyrynen**. Kun hän ei myöskään aikunut lukea kenenkään ajatuksia tai kuunnella kuiskauksia, rupeivat huudot kajahtelemaan kuuluvasti.

Kympistä aloitettu käytetty kylpyamme nousi lopulta 110 markkaan ja toinen amme jo 200 markkaan.

Piharakennuksessa **Elsa Hiltunen** ihmettelee metallista kaappia ja huomaa sen kannella sinettilakkaa. Kantokahvaan kiinnitetty pieni lappunen kertoo, että kysymyksessä on Laajan äänestysalueen käytössä ollut vaaliluurna. **Elsa Hiltunen** on itse istunut Laajan äänestysalueen vaalilautakunnassa ennen kuin koko äänestysalue lakkautettiin.

Lieneekö joku ostanut myös vaaliluurnan, kenties ihan muistojen vuoksi. Tai ehkä sitä ei sentään myytykään, kuten ei myyty muhkeaa teräksistä säiliötäkään. Sen joku arveli olevan oiva astia pontikankeittoon, mutta sen oli kunta pitänyt itsellään.